

KATARÍNA GILLEROVÁ

MLHA MEZI NÁMI

motto

Mlha mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Katarína Gillerová

Mlha mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

KATARÍNA
GILLEROVÁ

MLHA
MEZI NÁMI

Praha 2022

Přeložil Adam Chromý

© Katarína Gillerová, 2022

Translation © Adam Chromý, 2022

Cover photo © Yolande de Kort / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 9780-80-267-2259-5

ISBN e-knihy 978-80-267-2265-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2266-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2264-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji Vierce a Anthonymu Nichollsovým,
mým milým přátelům.*

*S Vierkou mě spojují nezapomenutelné vzpomínky
na dětství. Společně s Tonym patří k těm skvělým lidem,
kteří obohatí váš život bez ohledu na to, že žijí stovky
či tisíce kilometrů daleko.*

To my dear friends Viera and Anthony Nicholls.

PROLOG

2009

Edward Boughlton seděl v pohodlném křesle a vzbuzoval dojem, že soustředěně čte rozložené noviny. Upíral oči na sloupce potištěné černými písmenky. Po chvíli obrátil stranu a přešel pohledem po titulcích. Později noviny nervózně poskládal a odložil na stolek se skleněnou deskou po své pravé ruce.

Chvíli jen tak seděl se založenýma rukama a poté si uvědomil, že stále neklidně poklepává nohou a snaží se z hlavy vyhnat myšlenky na včerejší telefonát.

Obývací pokoj vypadal luxusně a elegantně jako z katalogu. Edward Boughlton zaplatil vyhlášenému designérovi spoustu peněz, aby se doma cítil pohodlně a příjemně. To se však právě v této chvíli říct nedalo. Edward věděl, že designér za to nemůže.

Může za to ten prokletý vyšetřovatel.

Edward se zamračil a pohlédl přes prosklenou stěnu do zahrady. Z obývacího pokoje měl nádherný výhled na výsledek práce zahradního architekta. Ten se o jeho pozemek vzorně staral za nekřesťanské peníze.

Zahrada byla srdeční záležitostí Edwardovy manželky. Zaplatil by i dvojnásobek, jen aby viděl, jakou to jeho ženě udělá radost. Záhony růží kolem velkého bazénu, nápaditě zastřižené keříky s dužnatými zelenými listy, květiny nej-

různějších tvarů, vůní a barev. Z toho všeho měla radost jako malé dítě.

Edwardovým tělem projel příjemný záchvěv. Pozoroval, jak se jeho krásná žena chystá už potřetí přeplavat velký bazén. Věděl, že z vody vyleze, až když ho zdolá desetkrát.

Vstal z křesla a s rukama v kapsách se začal procházet po rozlehlé místnosti. Už od včerejška byl jako na trní.

Edward Boughlton se až do předchozího dne považoval za šťastného člověka.

Odsunul skleněné posuvné dveře a vyšel na terasu chráněnou plátěnou markýzou před ostrým sluncem.

„Ahoj!“ zamávala mu z bazénu Caroline. „Ještě jeden a jsem u tebe.“

Edward se posadil do ratanového křesla na terase a zahleděl se na ni. Za těch devatenáct let dozrála do krásy. I když jí bylo devětatřicet, vypadala na třicet a svou krásou a elegancí by strčila do kapsy lečjakou dvacítku.

Nikdy nelitoval, že se s Caroline Howardovou oženil. Stále obdivoval její ženskou křehkost, poddajnost a takřka dětskou vděčnost za všechno, co pro ni udělal. Být manželem Caroline bylo více než výhra v loterii. Kvůli jejím krásným zeleným očím dokázal sám před sebou obhájit způsob, jakým ji získal. Když si na to občas vzpomněl, připadal si provinile. Nebylo to nic, na co by byl hrdý, proto ten pocit skrýval v sobě a vždy se snažil odehnat dotěrné myšlenky, které ho v této souvislosti přepadávaly.

„Nějaké nepříjemné zprávy?“ zeptala se lehce zadýchaně Caroline, když vyšla z vody.

„Proč, lásko?“

„Protože se mračíš,“ usmála se.

Začala se utírat měkkou osuškou od ramen až k nohám. Edward obdivoval její štíhlé a vysportované tělo. Stále si

mohla dovolit bikiny jako málokterá žena jejího věku. Po porodu se sice zaoblila, ale působila ještě atraktivněji než dříve.

„To se ti jen zdá,“ vrátil jí úsměv. Přistoupil k ní a ochotně ji začal osuškou pomalu utírat záda. Potom vzal z opěradla křesla bílý župan a zahalil ji. Posadil se a přiměl ji sednout si mu na klín. „Nemusíš mít obavy, pád Lehman Brothers nás neohrozil. Nákup pohledávek bylo dobré rozhodnutí.“

Vsunul jí ruku mezi nohy a chtěl jí stáhnout spodní díl plavek. Caroline mu ji zachytila, ale vzápětí ho objala kolem krku a políbila ho na rty. Snažil se dokončit svůj záměr, ona se však se smíchem vrtěla a uhýbala mu. Násilně jí obě ruce přidržel za zády.

„Ne, to nedělej!“ vykřikla jako by jí ublížil.

Edward ji okamžitě pustil. „Promiň, lásko, já vím...“

Nevěděl však nic. Jen to, že jí způsobil bolest. Opět zapomněl, že ji tím zraňuje. Jednou se jí na to zeptal, ale řekla mu jen, že to nesnáší od dětství. Edward předpokládal, že utrpěla nějaký úraz a zůstaly jí zdravotní následky. Dál se na to neptal, aby jí nepřipomínal nic nepříjemného. Snažil se jí opatrně navrhnout, zda by nešla na odborné vyšetření, ale odmítla ho. Zavtipkovala, že rentgen by nic neukázal, museli by jí vyšetřit hlavu. Oba se tomu zasmáli.

„Mám se setkat s Olivíí,“ připomněla mu, „nechci mít zpoždění.“

Neochotně od ní odtáhl ruku. „Aha...“ hlesl zklamaně. Políbil ji na obnažená ramena. „Zase wellness a nákupy?“

„A kavárna,“ dodala. „Potřebujeme si spolu poklábosit, však víš.“

„Tak ji ode mě pozdravuj,“ řekl a přešel jí rukou po stehně. Olivia byla Carolininou nejlepší kamarádkou. Edward

byl rád, že jeho žena má v době, kdy on musí kvůli práci cestovat, někoho, kdo jí dělá společnost. Kdysi měl s Olivíí nějaké pletky, ale nechali toho. Edward, který dostal každou, na kterou pomyslel, ztratil kvůli Caroline zájem o jiné ženy. Postupem času si uvědomil, že žádná jiná nemá její jiskru, něhu a oddanost.

Caroline ho přitahovala samotnou svou existencí.

„Chtěla jsem si s tebou promluvit o Stuartovi,“ pohlédla na něj s náznakem výčitky a se smutkem v očích.

„Zlato, toto téma jsme už uzavřeli,“ pohládl ji něžně po tváři. „Harvard je jedničkou mezi univerzitami a můžeme být hrdí, že našeho syna přijali právě tam. Taky jsem si tam udělal doktorát.“

Caroline sklopila zrak. „Bude mi chybět,“ zašeptala.

„Lásko, Boston není na konci světa,“ utěšoval ji. „Uvidíš, že se doma ukáže každou chvíli. Nebo můžeme letět za ním.“

„Pořád nechápu, proč nemohl studovat na univerzitě v Memphisu,“ povzdychla si Caroline. „Vím, je to ode mě sobecké... Ale mohli jsme být všichni spolu. Už to, že jsi kategoricky odmítl, aby studoval fyziku jako ty...“

„Ano, zjednodušeně to můžeme nazvat fyzikou,“ usmál se pobaveně Edward. „Ale ekonomie, management a byznys, s tím se uplatní kdekoliv. Můj obor je úzce specializovaný a závislý na grantech. Víš přece, že kdybych nezdědil majetek z otcova impéria, nemohli bychom si žít na takové úrovni. Až Stuart dostuduje, může se stát společníkem v Justinově firmě.“

„Ani tvůj otec si nepřál, abys studoval fyziku,“ připomněla mu Caroline. „A neposlechl jsi ho.“

„Nepřál si to, ale nakonec ustoupil,“ zdůraznil Edward. „Ta práce mě naprosto pohltila, ale přesto si myslím...“ Od-

mlčel se. Tvář se mu zkřivila, na bradě se mu objevila vráska. Caroline na něj hleděla s očekáváním. „Podle mě jsi měl otce poslechnout a podnikat s ním. Teď už tomu vůbec nerozumím,“ zakroutila hlavou. Vstala a odepla si ozdobnou sponu. Zaklonila hlavu a vytrásla si z vlasů kapky vody. „Jdu se obléknout.“

„Počkej,“ přerušil ji Edward a natáhl ruku, aby ji zastavil. Včas se však vzpamatoval a ruku rychle odtáhnul. „Pozítří na pár dní odjíždím. Mám jednání v Atlantic City.“

„Už jsem si na to zvykla,“ posteskla si Caroline. „Doufám, že tam nebudeš moc dlouho.“

„To i já,“ reagoval nejasně. „Bude to jen na pár dní. Potom tě vezmu ke Cartierovi, můžeš si tam něco vybrat.“

„Vážně?“ Caroline zajiskřilo v očích. „Snad to nebude odškodné za něco, co by se mi nelíbilo. Ne že se tam s někým spustíš!“ pohrozila mu prstem.

Edward vstal a přitáhl ji těsně k sobě. „Proč by mě měly zajímat jiné ženy, když mám tebe? Jsi všechno, po čem jsem kdy toužil, věř mi.“

Zasmála se, ale umlčel ji dlouhým polibkem. Nikdy by nevěřil tomu, že láska může být tak intenzivní i po dvaceti společných letech.

Kéž by mu ten vyšetřovatel nikdy nezavolal!

Představil se jako inspektor Gordon. Už při jeho prvních slovech Edwardovi naskočila husí kůže, jako by tušil, co mu chce říct. Ten klidný, hluboký hlas v telefonu měl zlověstný podtón, když mu oznámil, že v Apalačském pohří severně od George Hall byly nalezeny ostatky muže ve věku okolo pětadvaceti let. Předpokládali, že by mohlo jít o Olivera Conleyho.

„A proč voláte zrovna mně?“ Edward dával najevo, že ho inspektor obtěžuje.

„V archívních záznamech agentury Travel AG jsme našli vaši objednávku na pobyt v George Hall. Byl jste tam zrovna v době, na kterou odhadujeme smrt oběti.“

„No a? Tou dobou tam byla spousta turistů, ne?“ Edward kladl důraz na každé slovo. „A proč by to měl být Oliver Conley? Odjel přece do zahraničí. To ví každý, kdo ho znal.“

Hlas v telefonu se odmlčel, jako by se spojení přerušilo. Edward svažtil obočí a znervózněl. Co když začnou vyslychat všechny z jejich skupiny? Justin to určitě nevydrží... ani Caroline! Oba to dodnes těžce prožívají a při výslechu by se určitě zhroutili a šli s pravdou ven.

„Právě že je to jinak,“ ozval se po chvíli inspektor Gordon. Mluvil pomalu a rozvážně. „Ruth Calvertová, příbuzná Olivera Conleyho, ho před třemi lety nahlásila jako neznámého. Za místo jeho posledního pobytu označila George Hall. Nikdy nevěřila, že odjel do Evropy.“

„To... jsem netušil,“ mlžil Edward. „Je pravda, že... ho už nikdo neviděl.“

Zatracená Ruth Calvertová! Jak ji napadlo Olivera pohřešovat? Vždyť jí občas z Evropy poslal podepsanou pohlednici. Sliboval jí, že ji navštíví. Informoval ji, že si našel dobrou práci, ženu z dobré rodiny...

„Ten případ má ještě jeden aspekt,“ poznamenal inspektor podezřele a pokračoval tišším hlasem. „O našem vyšetřování se nesmí nikdo dozvědět. Zřejmě vám nemusím vysvětlovat důvod.“

Edward pocítil nevolnost.

„Ano, rozumím,“ zamumlal. Vyschlo mu v krku. Měl pocit, že se zadusí.

Ukončil hovor a s nevolí si vybavil devatenáct let staré události.

KŘIVKY ŽENSKÉHO TĚLA

1990

Oblohu pokryla těžká mračna a na les padlo šero vzbuzující dojem, že se srpen nečekaně přehoupl rovnou do listopadu. Na přední sklo terénního vozu Chevrolet Suburban začaly dopadat první dešťové kapky zrovna ve chvíli, kdy prudce odbočil z úzké asfaltové silnice na lesní cestu táhnoucí se do kopce alejí vzrostlých listnatých stromů.

„Sakra!“ zaklel Edward Boughlton a naklonil se nad volant. „Tohle vůbec nevypadá dobře. Máme před sebou ještě pořádný kus cesty.“

„Mám hlad,“ zakňoural za ním nespokojeně jeho jedenáctiletý bratr Justin a nervózně se zavrtěl na sedadle.

„Měl jsi zůstat doma!“ štěkl po něm Edward. „Proč se mezi nás cpeš?“ Naštvaně pohlédl do zpětného zrcátka a sekl pohledem po Justinovi. „V batohu máš sušenky, tak si jimi zacpi pusku.“

Bylo na něm vidět, že by nejraději sešlápl plyn, ale musel řídit opatrně a vyhýbat se hlubokým výmolům, aby neztratil kontrolu nad volantem, jímž otáčel v rytmu kol poskakujících po nezpevněné vozovce.

Cesta se vinula lesem jako tmavý had. Projížděli kolem skalnatých útesů a vysoké stromy se nad nimi zlověstně tyčily, jako by je chtěly odradit od jejich záměrů.

„Mám ještě kousek koláče,“ řekla Caroline a soucit-

ně se podívala na Justina. Sehnula se k červenému batohu u svých nohou a chvíli v něm šmátřala. Když nahmatala koláč, s úsměvem ho podala Justinovi, který seděl vedle ní. „To ti bude muset do večere stačit.“

Justin koláč dychtivě popadl a se spokojeným výrazem se do něj nedočkavě zakousl. Odhrnul si neposednou ofinu, která mu padala do tváře.

„Neslyšel jsem žádné *děkuji*,“ napomenul ho přísně Edward, zatímco nespouštěl oči z cesty před sebou. Závídel bratrovi, že si alespoň trochu naplní žaludek, sám už měl z hladu křeče v žaludku. Doufal, že budou co nejdřív v cíli.

Oliver Conley, sedící na druhé straně vedle Caroline, hlad nevnímal. Jeho tělo bylo paralyzováno její blízkostí, takže si ani neuvědomil, že má žaludek. Jediné, co celou cestu cítil, bylo vzrušení pramenící z toho, že se Caroline rozhodla na tuto bláznivou cestu vydat s nimi a před dvěma týdny to na lavičce v Regents Parku slíbila právě jemu. Ve skrytu hustých křovisek se mu tehdy rozechvěly všechny vnitřnosti, když mu dovolila, aby ji políbil.

„Dávej pozor!“ vykřikl náhle Tom Sullivan sedící vepředu vedle Edwarda a vystrašeně hleděl na řidiče. „Málem jsme skončili v rokli.“ Edward prudce dupl na brzdou.

„Sakra!“ zaklel znovu. Auto zůstalo stát.

Spustil se prudký liják. Déšť bubnoval o kapotu a zaléval přední sklo proudy vody. Edwardovi kmitaly stěrače před očima jako dva varovné vykřičníky.

„Nezačalo nám to dobře. A stejně tak to i pokračuje,“ poznamenal Bryan Simmons za Oliverovými zády. Seděl úplně vzadu, odkud měl nejlepší výhled. „Asi bychom se měli vrátit.“

„Zbláznil ses?“ osopil se na něj Edward. „Kam se chceš

vrátit? Do Kaymooru, města duchů? Nestačil ti ten pohled na zdevastované, opuštěné budovy? Myslíš si snad, že by sis tam dal něco k večeři?“

„To asi ne,“ uznal Bryan. „Ale tady to nevypadá o moc líp,“ rozhodil rukama s pohledem upřeným z okna auta.

„Penzion už nemůže být daleko,“ snažil se Edward uklidnit především sám sebe. „Nemůžu za to, že jsme museli tuhle cestu kvůli smrti babičky o pár týdnů odložit. Tehdy by se nám déšť určitě vyhnul, tím jsem si jistý.“

Oliver cítil, jak se k němu Caroline přitiskla. Touhou obejmout ji ho polilo horko. V této situaci jen nenápadně nahmatal její dlaň a jemně ji stiskl. Odpověděla mu stejně a srdce se mu rozbušilo až v krku. Její blízkost mu bránila vnímat reálně dění kolem.

Oliver byl v té chvíli tím nejšťastnějším člověkem na světě. Když cestou sem venku sledoval projíždějící auta, nevnímal ubíhající krajinu. Zastávka v Kaymoore a pohled na rozpadající se domy, kterým z dřívějších pokojů vyrůstaly statné stromy, jejichž větve se kývaly, jako by jim chtěly z výšky pohrozit, ho nevydělaly tak jako ostatní. Měl hlavu plnou představ o nocích spalující vášně. Viděl se, jak objímá nádherné Carolinino tělo, jak hladí její hebkou pokožku a svírá v ruce její pevná ňadra. Při těchto představách vzplál vzrušením. Její letmé, a přesto vroucí pohledy plné příslibů ho rozpalovaly ještě víc.

„Přestaň!“ okřikl Justin bratra. Dojedl koláč, okolo úst mu ulpěly drobky. „Víš přece, jak děsivě vypadala v rakvi!“ Ve velkých šedých očích se mu mihl stín strachu.

„A proč jsi ji musel za každou cenu vidět?“ ušklíbl se na něj Edward.

„Ještě nikdy jsem neviděl mrtvolu,“ zamumlal Justin a nervózně kopal špičkami tenisek do předního sedadla.

Blondaté kadeře mu přitom poskakovaly jako roztančované struny.

„Měl jsi zůstat se mnou hezky vzadu,“ ozval se Bryan. Také on se zúčastnil pohřbu vážené Edwiny Boughltonové, zesnulé ve věku osmdesáti devíti let. Simmonovi a Boughltonovi byli příbuzní přes linii vzdálených bratranců, která se táhla až do poloviny devatenáctého století, kdy založili společnou továrnu na výrobu součástek do strojů pro hloubkové vrty. Smrt Edwiny Boughltonové překazila jejich prázdninové plány a o dva týdny odsunula cestu do národního parku New River Gorge National Park v Apalačském pohoří.

Byl to vlastně Edwardův nápad, strávit dva týdny ve starém penzionu uprostřed hor, vzdáleném desítky kilometrů od civilizace.

„Vyprávěl mi o něm nadšeně jeden asistent na univerzitě,“ přitakával tehdy Edward. „Starý penzion s vlastním hřbitovem jako z viktoriánské éry! Představ si, jaké dobrodružství prožiješ bez elektřiny, televize, bez jakéhokoliv spojení s okolním světem.“

„Se mnou můžeš rozhodně počítat,“ přidal se hned Tom. Jeho matka se nedávno znovu vdala a Tom by přistoupil na cokoli, jen aby unikl z domu od otčíma a po uši zamilované matky.

„Já jsem taky pro každou zábavu,“ přikývl Bryan. „Konečně si vezmu dovolenou a trochu si odpočinu. Určitě to bude větší legrace než se nechávat zapírat před Emmou Wrightovou,“ zatvářil se znechuceně.

Bryan udělal chybu, když zatoužil v dlaních potěžkat její bujná ňadra. Nezůstalo to jen u škádlení. Emmu nebylo nutné vůbec přemlouvat, sama ze sebe shodila ty dva miniaturní kousky oblečení, co měla na sobě. Od té doby se jí

Bryan nemohl zbavit. Emma jako by v sobě měla radar, který odhalil každý jeho krok. Stále se objevovala na stejných místech jako on. Bryan na ni začínal mít averzi a sotva ji zahlédl, prchal pryč. Bylo to pro něj o to nepříjemnější, že bez oddechu pracoval v rodinné firmě a na zábavu mu téměř nezbyval čas. Když už nějaké volno měl, musel se vyhýbat stíhačce Emmě.

Proto s nadšením přijal Edwardův návrh. Plánoval výlet pro osm až devět lidí, a tak se obrátil i na Olivera.

„Zní to zajímavě,“ zhodnotil jeho návrh Oliver. Netvářil se moc nadšeně, ale byl to týmový hráč, nikdy nezahlávil partu.

„Možná by se přidal i Sebastian,“ poznamenal Tom. „Má rád dobrodružství.“

Zmínka o Sebastianovi Olivera moc nepotěšila. Sebastian Spencer se rád povyšoval. Pocházel z bohaté obchodnické rodiny a jeho strýc pracoval v Kongresu, na což byli Spencerovi nesmírně hrdí a nejraději by si tuto informaci nechali vytetovat na čelo, aby bylo každému zřejmé, s kým má co do činění.

„To by bylo fajn,“ kývl hlavou Oliver. „Se Sebastianem by nás bylo pět.“

Tehdy ještě netušil, že o týden později na Sebastianově narozeninové party pozná Caroline Howardovou, jejíž okouzující úsměv se stane příčinou jeho bezesných nocí. A že Edward rozhodí sítě, aby do nich Caroline přivábil. Tak bezbrannou a netušící, že je jen jednou z mnoha.

Oliver nemohl v žádném případě s Edwardem soupeřit, a tak se stáhl do ústraní. Krásná Caroline a Edward k sobě patřili už od časů, kdy spolu začali studovat na soukromé střední škole.

Později se jejich cesty rozešly. Edward začal studovat fy-

ziku na Duke University v Durhamu a se západem sobě vlastním se věnoval výzkumu kompozitních materiálů a podobných záležitostí, kterým nikdo kromě něj pořádně nerozuměl.

Oliver si díky svým finančním možnostem, za něž vděčil tetě Ruth Calvertové, mohl dovolit studovat ekonomii na univerzitě v Memphisu. Nemusel sdílet prostor se spolužáky v nějakém kampusu, ale bydlel v rozlehlé vile tety Ruth a dělal jí společnost.

Cesty Edwarda a Olivera se kvůli studiu rozešly, jejich přátelství to ale neohrozilo. Kdykoliv Edward zavítal z Durhamu domů do Memphisu, zašli spolu někam na drink. Loni o prázdninách se společně vydali do Evropy, kde je zážitky z Londýna, Paříže a okružní cesty po starém kontinentě ještě více stmelily.

Edward v době, kdy navrhl výlet do Apalačského pohoří, netušil, že mu plány zkříží smrt jeho babičky – staré zlomyslné Edwiny –, a celá rodina bude muset z Memphisu odjet do Brookhavenu, aby tam zařídila pohřeb a všechn ten humbuk kolem něj. A už vůbec ho nenapadlo, že mu rodiče po pohřbu vnutí mladšího bratra Justina, aby se mohli nerušeně věnovat dědickému řízení.

Edward byl přesvědčený, že Edwina Boughtonová odkázala všechn svůj majetek – sestávající se z velkého domu s hospodářstvím, několika hodnotných nemovitostí a tučného konta v bance – nějaké církevní nadaci. Určitě si přitom mnula svoje vyprahlé dlaně s kostnatými, pokřivenými prsty a škodolibě se usmívala. Nevěřil, že by jeho rodině připadl jediný cent z její pozůstalosti, proto důrazně protestoval proti tomu, aby se rodiče v Brookhavenu zdrželi a on se musel postarat o to protivné děcko, které nemělo na výletě pro dospělé co dělat. Tomu se ale bohužel nako-

nec nevyhnul a po návratu z Brookhavenu musel bratrovi sbalit potřebné věci a oblečení, které mu připravila jejich služebná Adela.

Sebastian Spencer byl zpočátku tajemnému výletu nakloněný, ale účast na něm na poslední chvíli odmítl. K Edwardově spokojenosti se s nimi nakonec rozhodla jet Caroline. To byla náplast na jeho frustraci z bratrovy nežádoucí přítomnosti. Těšil se, že v penzionu bude mít na Caroline čas, a nakonec ji při světle svíček svede na starožitné sametové pohovce.

Teď ho ale naplno zaměstnávala snaha dostat kola auta z neudržované lesní cesty. Túroval motor do vysokých otáček a sešlápl plyn až k zemi. Zadní kola konečně zabrala, auto poskočilo a dostalo se na pevnější povrch. Edward se pomalu rozjel. Ze svého úspěchu by měl mnohem větší radost, kdyby se mu při pohledu do zpětného zrcátka nezdálo, že se Caroline příliš tiskne k Oliverovi, který se tváří duchem nepřítomný.

„Nechce si to se mnou náhodou někdo vyměnit?“ zeptal se na rovinu s hlavou pootočenou dozadu. Všiml si, že se Caroline od Olivera nenápadně odsunula.

„Mám tě vystřídat?“ zeptal se ochotně Bryan.

„Ty ne, Oliver.“ Edward čekal na kamarádovu reakci.

Oliver se zatvářil překvapeně. „Máš svoje auto příliš rád na to, abys mi ho v takovém terénu svěřil,“ prohlásil s nesusouhlasným tónem v hlase. Nikdy by nevyměnil místo vedle Caroline, kde cítil teplo sálající z jejího stehna, za řízení auta přes strašidelný les v tomhle nečase.

Naklonil se a Edward zaznamenal, jak se Oliver ramekem dotýká Caroline a nastavuje tvář jejím neposedným kaštanovým kučérám. Jejich prsty se na okamžik jakoby náhodou propletly.

Edward se nervózně kousl do spodního rtu, se svráštělým obočím se přinutil odlepit zrak od dvojice za sebou a zaostřil na úzkou cestu, která se klikatila lesem.

„Kdy už tam budeme?“ zakňoural nespokojeně Justin. Vypadal jako pětileté dítě, kterému vzali hračku.

„Měl jsi zůstat doma!“ vyštěkl po něm bratr. Do svých slov vložil všechnu frustraci ze vzniklé situace.

Justin to schytl za Olivera. Utřel rukávem zamlžené okno. Přitlačil nos na sklo a vytřeštěnými očima sledoval skalnaté útesy, na které měl nejlepší výhled.

Najednou kola auta zapadla do hlubokého výmolu.

„To snad není pravda!“ bouchl Edward rukou rozčileně o volant. „Z toho se jen tak nevyhrabeme.“

V autě nastalo rozpačité ticho. Edward chvíli bezradně seděl bez hnutí, pak si na hlavu nasadil kapuci a vystoupil. Zabouchl za sebou dveře a v hustém dešti několikrát obešel auto. Zkoumal, jak hluboko kola zapadla, a nespokojeně kroutil hlavou.

Nakonec se vrátil do auta. Vytáhl ze schránky na místě spolujezdce mapu a začal ji studovat.

„Co teď?“ ozval se Tom. „Máme vystoupit a auto roztláčit?“

„V tom lijáku?“ zaskuhral Justin s pohledem upřeným na Caroline.

„Je to beznadějně,“ rozhodl Edward. „Auto musíme nechat tady a vydáme se do penzionu pěšky. Podle mapy je to kousek.“

„Necháme tady auto?“ zeptal se nechápavě Bryan. „Jen tak? Na úzké cestě uprostřed lesa?“

„Až přestane pršet a zem vyschne, vrátím se sem pro něj,“ zdůraznil Edward. „Na moc velký provoz to tady nevypadá. Nikomu nebude překážet.“

„Kdo by sem taky kromě nás jezdil,“ poznamenal jízlivě Tom. „Chtěli jsme dobrodružství, tak ho máme.“

„Vytáhněte pláštěnky,“ rozhodl Edward. „Každý si vezme svůj batoh. Zbytek, doufám, přivezu někdy později.“

„Zdá se, že dešť slábně,“ zvolala nadšeně Caroline a pohledem hypnotizovala přední sklo.

„Mám nové tenisky,“ zaúpěl Justin. Měl už po krk té dlouhé, nudné cesty a bratrovy nevraživosti. Edward mu celou dobu dával najevo, že je tady nežádoucí.

Justin už litoval toho, že tolik naléhal, aby ho bratr vzal s sebou. Kdyby zůstal s rodiči, mohl v Brookhavenu navštívit Isabel a strávit s ní stejně jako loni, kdy přijeli na oslavu babiččiných narozenin, několik dní na půdě jejich domu. Oslava se tenkrát nekonala, protože Edwina všechny okamžitě obvinila, že už se nemůžou dočkat, až zemře a oni budou dědit. Justin však s Isabel stačil prozkoumat spoustu zajímavých věcí, které se na půdě nashromáždily od časů jejich prarodičů.

„Vezmi si batoh, jdeme!“ zavelel nekompromisně Edward.

Nikdo neprojevoval nadšení. Nejprve si všichni mezi sebou opatrně vyměnili pohledy. Když jim došlo, že není jiné východisko, začali se pomalu oblékat.

Dešť naštěstí konečně ustal. Všichni opatrně vystoupili z auta, vyhnuli se hlubokým výmolům plným bláta a vynadali ze zavazadlového prostoru batohy.

Justin se tvářil, jako by ho bolely zuby, Tom se poťouchle usmíval, jen Oliver pomohl Justinovi nasadit batoh na záda. Předtím se ale ochomýtal kolem Caroline a nápadně dlouho jí upravoval popruhy červeného batohu.

Vyrazili podél lesní cesty v řadě za sebou jako hejno hus. Edward kráčel v popředí, držel v ruce mapu a tvářil se důležitě.

„Doufám, že nezabloudíme,“ prohlásila Caroline s obavami, když už šli zhruba třicet minut a pořád jim připadalo, že cesta lesem nemá konec.

Edward se zastavil a chvíli počkal, dokud Caroline nedošla až k němu. Potom ji jednou rukou objal kolem ramen. „Když jsi se mnou, nemusíš se ničeho bát,“ ubezpečil ji horlivě. Tvářil se jako spasitel a sladil s ní krok. Odteď kráčeli vepředu bok po boku.

V Oliverových očích se objevilo zklamání. Zachovával si od nich odstup. Justin popoběhl a připojil se k němu.

V lese panovala vlhkost, která vtíravě zalézala pod kůži. Nepříjemný pocit způsobený oparem je přiměl dopnout si bundy a nasadit si na vlhkem ulepené vlasy kapuce. Zvláště ticho narušovaly jen větvičky praskající pod jejich nohama a občasné čvachtnutí, když šlápli do kaluže uprostřed lesní cesty.

Pokračovali ve dvojstupu. Skupinku uzavírali Bryan s Tomem, kteří si utahovali z Olivera.

„Koukni!“ strčil Bryan loktem do Toma a bradou naznačil směr.

„Hmm,“ ušklíbl se Tom a zakroutil hlavou.

Oliver následoval Caroline a obdivoval linie jejího těla, především krásně tvarovaný zadek v těsných džínách, který se mu ladně míhal před očima. Caroline na sobě měla krátkou bílou nepromokavou bundu s červenými pruhy, která zvýrazňovala její pas a boky. Oliver za ní kráčel jako ve snách a vnímal jen její sexy křivky. V představách už se viděl, jak jí svléká džíny, strhává z ní triko a rozepíná jí podprsenku. Edward si ji může přivlastnit během cesty lesem, ale později bude Caroline patřit jenom jemu!

Tom se sice usmíval, ale nepříjemně se mu chvěl žaludek. Oliver mu připomínal nového manžela jeho matky. Taky

ji hltal dychtivými pohledy. Nejhorší na tom bylo, že svoje choutky vůbec netajil a bez ohledu na Tomovu přítomnost měl narážky ohledně dovádění s jeho matkou během společných nocí. Přestože byl jejich dům dostatečně velký, když novomanželé zapomněli, že v něm nejsou sami, zvuky z matčiny ložnice Tomovi drásaly uši. Když jeho otčím hekal v extázi nebo matka dávala hlasitě najevo, jak je jí v náručí urostlého manžela příjemně, musel si je zacpávat.

Bylo to k nevydržení. Tom se po několika takových nocích rozhodl přestěhovat do jiného křídla domu. Tím se sice zbavil nepříjemných nočních zvuků, ale sexuální narážky vnímal pokaždé, když se ocitl v jejich blízkosti. Ti dva jako by si neuvědomovali, jak jsou trapní a jak nepříjemně se musí cítit Tom, když otčím při snídani chytá jeho matku ze zadu za prsa nebo ji plácá po zadku a šmátrá jí až v rozkroku, zatímco mu v předklonu nalévá do šálku kávu.

Samozřejmě že si toho všimla i jejich služebná, kterou ignorovali stejně jako Toma. Dalilah je pokaždé sledovala z kuchyně s nesouhlasným pohledem. Když zahlédla Toma, měla v očích pochopení.

Proto se Tom ve dvaadvaceti letech ocitl na životní křižovatce. Dosud mu vyhovovalo bydlet během studií s matkou a užívat si jejího bohatství, ale teď se rozhodl, že po návratu z výletu požádá o zpřístupnění financí z fondu, který mnu založil otec, a osamostatní se. Udělal by to už dávno, ale dlouhé tahanice o majetek mezi jeho rodiči po rozvodu mu to komplikovaly. Matka trvala na tom, aby Tom bydlel s ní, protože jí tím pádem zůstal dům, který odmítala opustit.

Edward se na chvíli zastavil a zahleděl se do mapy. Před nimi se vzpínaly mohutné pískovcové skály porostlé lišejníky a strmé úžiny pokryté kapradím a mechem.

„Kousek dál bude odbočka vlevo,“ otočil se Edward

k ostatním. „Zhruba za deset minut bychom se měli dostat k penzionu.“ Vítězoslavně pohlédl na Caroline, která ho odměnila vděčným úsměvem.

„Bolí mě nohy,“ postěžoval si Justin. Edward se na něj zamračil, nebyl hoden jakékoliv reakce.

„Dej mi svůj batoh,“ natáhl k Justinovi ruku Oliver, sundal mu ho ze zad a přehodil si ho přes rameno.

Společně pokračovali dál, celí nedočkaví, kdy už konečně dorazí do cíle. Šero pod vysokými listnáči působilo ponuře. Hustý porost rozložitých dubů, impozantně se tyčících k nebi, vzbuzoval respekt. Nohy se jim bořily do měkkého terénu, vzduchem se vznášel zápach vlhké hlíny a tlejícího listí, okořeněný směsí lesních rostlin.

Bryana zamrzelo, že ho nenapadlo vzít Justinovi batoh dříve a odlehčit tak jeho útlému tělíčku s vystouplými lopatkami. Pozoroval, jak chlapec únavou sotva plete nohama. Byl nejvyšší čas, aby se po úmorné celodenní cestě konečně dostal do postele.

Bryan si uvědomoval, že s Justinem soucítí od pohřbu jeho babičky, staré dámy Edwiny Boughtonové. Do té doby si ho nevšímal, bral ho jen jako součást Edwardovy rodiny. Když však uviděl, jak se Justin při pohledu na mrtvé tělo v otevřené rakvi roztrásl a měl v očích děs, připomněl mu jeho vlastního bratra před mnoha lety. Ty vytřeštěné oči, strach a bezmoc...

Bryanovi se sevřelo srdce a snažil se odpoutat od myšlenek, které mu vháněly do očí slzy. Raději se pobaveně zahleděl na Olivera, který stále stejně okouzleně sledoval zadek Caroline Howardové. A že bylo na co koukat!

Na rozcestí odbočili doleva a po deseti minutách chůze zjistili, že došli na okraj lesa. Světlo k nim mezi stromy pronikalo s větší intenzitou, přestože už bylo pozdní odpoled-

ne. Najednou se před nimi vynořila impozantní kamenná budova.

„To má být penzion?“ zvolal Tom. „Vždyť je to hrad!“
Stáli tam s ústy dokořán.

Mezi stromy se rozprostíralo velké sídlo, dvoupatrová budova obložená nahrubo opracovanou šedou žulou. Obě křídla stavby ve tvaru písmene „U“ byla zakončená dvěma hranolovými věžemi s okny ve výklencích lemovaných kamennými oblouky.

„Přímo z toho čiší viktoriánská romantika,“ zvolala nadšeně Caroline. Prsty její pravé ruky si pohrávaly se zipem bundy. Pohledem nenápadně zabloudila k Oliverovi.

„Představuji vám George Hall,“ rozmáchl Edward ruce. Byl sám na sebe hrdý, že celou skupinku bez větších nesnází dovedl do cíle. Kdyby neuvízli v blátě, dalo by se říct, že díky němu šlo všechno jako po másle.

„Dobrodružství může začít!“ poskočil radostí Tom plný naděje, že na ně za silnými zdmi čeká pořádná večere.

„Už dávno začalo,“ poznamenal Oliver. I jemu se ulevilo, že cesta ponurým vlhkým lesem je u konce.

Postoupili k masivní kované bráně, na niž Edward zabušil ozdobným klepadlem. Ostrý zvuk úderů kovu o kov se rozléhal do daleka.

Chvíli s napětím čekali, co se bude dít. Když se Edward opakovaně chopil klepadla, zaslechli za branou zabouchnutí dveří.

„Někdo sem jde!“ zašeptal Bryan.

Se zatajeným dechem hypnotizovali bránu.

Panty by potřebovaly promazat. Skřípění doprovázející otevírání brány se jim vrylo až do mozku.

V bráně se objevil starý muž vyšší postavy v ošuntělém oblečení. Nakrátko ostříhané šedivé vlasy mu zježeně stály

na hlavě, jako by právě vstal z postele a nestačil se učesat. Měl na sobě záplatované kalhoty z hrubého materiálu, které toho už hodně pamatovaly. Jeho košile neurčité barvy si vyloženě říkala o vyprání. Přes ni měl oblečenou huňatou vestu. Caroline se při pohledu na něj zkrivila ústa odporem. Doufala, že se v jeho vestě nezabydlely blechy nebo jiná ha- věť a že si ji ten chlap svléká aspoň na noc.

„Dobrý den,“ ozval se Edward s pohledem upřeným na starce. „Tak jsme konečně tady.“

Muž tam stál nehybně jako socha a pomalu přejížděl očima po hostech. Jen Edwarda ignoroval.

„Čekali jsme vás už před dvěma týdny,“ ozval se hlas za mužem.

Za jeho zády se vynořila postava stařeny. Když ji Caroline spatřila, nevěděla, zda se začít smát, nebo vyděšeně utéct. Na Justinově tváři se objevil šok, couvl o krok zpět a přitiskl se k Bryanovi, který u něj stál nejbliže.

„Psal jsem vám, že musíme cestu o dva týdny odložit,“ řekl Edward a vytřeštěnýma očima zíral na stařenu.

„Nic nám nepřišlo,“ zakroutila hlavou na seschlém krku.

Šaty s dávno sepraným vzorem jí sahaly do poloviny lýtek, jejich spodní lem byl roztřepený a zmuchlaný. Přes ně si přehodila hrubý svetr, který byl stejně odpudivý jako starcova vesta. Na nohách měla teplé vlněné podkolenky a bačkory s dírami na palcích. Nejděsivěji působila její levá ruka omotaná špinavým obvazem, který se jí vinul od dlaně po celém předloktí. Skvrny na něm se daly identifikovat jako zaschlá krev.

„Co se vám stalo?“ zeptala se šeptem Caroline.

„Pokousal mě pes,“ kývla stařena obvázanou rukou.

„Pes?“ divil se Justin a rozhlédl se kolem sebe. Nikde žádného psa neviděl.

„Neboj se, chlapče, Frank ho zastřelil,“ snažila se ho stařena uklidnit, ale ještě více ho vyděsila.

„Nečekali jsme vás,“ ozval se náhle stařec a ustoupil stranou. „Bude vám muset stačit jen skromná večeře.“ Rukou s dlouhými kostnatými prsty si k sobě přitáhl huňatou vestu. Caroline doufala, že se tyto ruce nebudou dotýkat jejich jídla. „Ale Nancy se vynasnaží,“ dodal. Ani pohled na zakrvácený obvaz na jejím předloktí však v Caroline nevzbuzoval příliš důvěry.

„Nancy a Frank Stokesovi,“ vyslovil Edward jejich jména s kamennou tváří, spíš pro sebe než pro ostatní. I když ho varovali, že penzion provozuje podivínská dvojice, skutečnost ho přece jen šokovala.

Postupně představil celou jejich šestičlennou skupinu. Nancy je probodávala pichlavým pohledem. Pod mohutnými nadočnicovými oblouky se její oči úplně ztrácely a vypadaly jako bleděmodré vodnaté škvírky. Frankovy černé oči naopak jako by po všech přítomných šlehalo zlověstné blesky.

Prošli mohutnou železnou bránou na nádvoří čtvercového půdorysu, odkud vedlo do hlavní budovy široké kamenné schodiště zakončené plošinou s velkými dvoukřídlými dveřmi. Konečně se ocitli v obrovské hale.

„Penzion není v nejlepším stavu,“ ozval se Frank. „Do některých místností zatéká. Vaše pokoje se nacházejí v různých částech budovy.“

„V různých částech?“ zamračil se Edward. Nepříjemně ho to zaskočilo. Penzion je příliš rozlehlý na to, aby spali na různých místech.

„To je dobře,“ poskočil radostí Justin. Alespoň nebude pod dohledem staršího bratra.

„Ty budeš spát se mnou, je ti to jasné?“ zasyčel na něj Edward.

„Máte k dispozici šest místností,“ upozornil ho Frank. „Teď půjdeme do levého křídla, tam budou ubytovaní dva z vás.“

Oliver přelétl pohledem po Caroline. Sotva však stačil otevřít ústa, aby se ozval, Edward ho předběhl.

„Tam budu spát já!“ vyhrkl. Záhy si uvědomil, že udělal chybu. V druhé místnosti nemůže spát Caroline, protože on přece musí dohlížet na mladšího bratra, ať se mu to líbí, nebo ne. Usilovně přemýšlel, jak se dostat do její blízkosti. Na nic však nepřišel. Zamračil se. „A on,“ dodal s prstem ukazujícím na Justina.

„Já ne,“ oponoval Justin. „Půjdu s Caroline.“

„Nevymýšlej si,“ zuřil Edward.

Mezitím se po širokém schodišti vydali do druhého poschodí. Venku se už setmělo, proto Frank nesl velkou petrolejovou lampu.

„Doufám, že víte, že v penzionu není zavedená elektřina,“ obrátil se k ostatním.

„Vzali jsme si baterky,“ přikývl Edward.

Pod vedením Franka kráčeli dlouhými chodbami. Několikrát odbočili různými směry, až se ocitli na dlouhé chodbě s množstvím dveří.

„Jsem zvědavý, jak se v tomhle labyrintu vyznáme,“ zašeptal Tom a znepokojeně se podíval na ostatní. „Hlavně když nebudeme spát dohromady.“ Nikdo nereagoval. Všichni se rozhlíželi a snažili se zapsat si do paměti cestu.

Interiér působil ponuře. Dřevěné obložení zdí vzbuzovalo na konci dne skličující pocity. Možná to bylo tím, že světlo sem pronikalo jen z kolmo napojené chodby, na jejímž konci se zřejmě nacházelo okno. A taky z petrolejky, kterou třímal Frank. Široké zárubně dveří už dlouho potřebovaly nový nátěr, prošlapané koberce už nedávaly tu-

šit, že jsou z plyše. Parkety pod nimi v některých místech bolestivě zaúpěly.

Konečně se zastavili před jedněmi dveřmi. Frank stiskl ozdobnou mosaznou kliku a otevřel je.

„No teda!“ okomentoval Bryan rozlehlou místnost.

„Tady by se dal uspořádat i menší ples,“ nadchla se Caroline.

Místnost byla obrovská, s vysokým stropem a francouzskými okny zataženými vybledlými závěsy z těžké látky. Na opačném konci místnosti se nacházela široká, čistě ustlaná postel. Napravo u zdi stály dvě velké otlučené starožitné skříňe. Před krbem byl stolek s pohodlnými křesly. Na krbové římse byl postavený trojramenný stříbrný svícen s nánosy vosku, protože v domě nežil nikdo, kdo by ho občas vyleštil.

„Hned vám tady zatopím,“ slíbil Frank, když si všiml, jak se Caroline zatřásla zimou. „S deštěm se ochladilo, ale vypadá to, že se zítra vyčásí. Až se vrátíte z večere, v pokojích už bude teplo.“

Přistoupil ke krbu plnému dřeva. Z římsy vzal plynový zapalovač a zapálil papír zastrčený mezi poleny. Po chvíli mezi nimi vyskočil plamen.

„Nechám si tady batoh a půjdu se podívat, kde budete spát vy,“ oznámil Edward ostatním. „Ty se zabydli v tom druhém pokoji,“ obrátil se k Justinovi.

„Půjdu s Caroline!“ trval na svém Justin.

Frank vyšel na chodbu a otevřel dveře vedlejšího pokoje. Ten byl o něco menší, ale vzhledem k místním parametrům to bylo sotva rozpoznatelné. Byl zařízený podobně jako ten Edwardův.

Bratři se ještě chvíli dohadovali, Justin však trval na svém. Byl si vědom toho, že Edward se musí před ostatními krotit a nemůže po něm pořvávat jako doma.